

1) Προξενῶ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ταράττω, ἐνοχλῶ : *Ἡρθε γαὶ μᾶς ἀναμίγεσθαι ἐκεῖα ποῦ κάναμε δὴ δουλειά μας. Συνών. ἀναστατώνω, συγχύζω. 2) Δέρνω : Κάτσε συχος, σοῦ λέω, γιατί θὰ σ' ἀναμίσσω!*

ἀναμίγισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεμίγισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμιγίζω.

Σύγχυσις, ταραχή: Ἐκαμέ δον ἴαν ἀναμίγισμα ἀπού ἴτα μισὸ πολὺ δον (τοῦ ὁποίου καὶ τὸ μισὸ θὰ ἦτο πολὺ). Συνών. σύχυσι.

ἀναμίγω Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀναμίγουν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Κοζ.) ἀναμίσσου Εὐβ.(Κύμ.) ἀνεμίγω Νάξ.(Γαλανᾶδ.) ἀνεμίζω Αρδαν. (Ὁφρύν.) Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ. Αμαρ. Φιλότ.) ἀνεμίζου Σκῦρ. ἀνιμίζου Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Γκιουβ. Καταφύγ. Καστορ. Κοζ.) ἀνιμίσσου Ἰμβρ. ἴναμίσσω Σύμ. Μέσ. ἀναμίζουμι Λέσβ. ἀνεμίζομαι Κύθν. Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνιμίζουμι Κυδων. ἀνιμίζουμι Θράκ.(Μάδυτ.) ἴνεμίζομαι Σύμ. ἴνιμίζουμι Μακεδ.

Τὸ μεσν. ἀναμίγω (θορυβῶ, συγχύζω, ταράττω), ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναμιγνύω. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέμιξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἥνοιξα - ἀνοίγω κττ. Ὁμοίως καὶ τὸ ἀναμίζου ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνάμιξα κατὰ τὸ ἔσφαξα - σφάζω, χάραξα - χαράζω κττ. Ἰδ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,104 καὶ 272 κέξ. Ὁ τύπ. ἀνεμίζω διὰ τὸν ἀορ. ἀνέμιξα.

1) Ἀναταράττω, ἀνακινῶ τι Εὐβ.(Κύμ.) Λέσβ.(Πλομάρ.) Νάξ.(Δαμαρ.) Πελοπν. (Γέρμ.) κ. ἄ.: Ἀναμίγω τὸ φαεῖ Γέρμ. Νὰ βάλω τὸ κούλουδο ν' ἀνεμίζω τ' ἀλεύρι νὰ ζυμώσω (κούλουδο = θερμὸν ὕδωρ διὰ τὸ ζύμωμα) Δαμαρ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατεύνω Α 1. β) Προπαρασκευάζω τὸ προζύμι διὰ τὸ προσεχεῖς ζύμωμα ἀναμιγνύων ὕδωρ καὶ ἄλευρον πρὸς αὐξήσιν τῆς ποσότητος Νάξ.(Γαλανᾶδ. Φιλότ.): Πάω ν' ἀνεμίζω προζύμι Γαλανᾶδ. Ἀποβραδὺς ἀνεμίζουμνε καὶ τὸ πρῶι ζυμῶνομενε Φιλότ. Συνών. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορώω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ 2, ἀναπίζω, ἀναπιάνω. Πβ. ἀνακάνω. γ) Μέσ. μεταφ. ἀναμιγνύομαι, ἐμπλέκομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις Πελοπν. (Γέρμ.): Ἀναμίγεται ἴς τὰ οἰκογενειακά τους - σὲ ξένες δουλειές κττ. Συνών. ἀναδεύομαι (ἰδ. ἀναδεύω Β 2), ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Β 2), ἀνακατεύνομαι (ἰδ. ἀνακατεύνω Β 4). 2) Κάμνω τι νὰ κινηθῇ, μετακινῶ ὀλίγον, σείω Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Κοζ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Γέρμ.) Σύμ.: Ἐγὼ δὲν τὸ ἀνέμιξα Μυριόφ. Δὲ δουροῦσι πλὴν ν' ἀνιμίζ' οὔτι χέρ' οὔτι πονδάρ' Αἰν. Μὴν ἀνιμίζ' τὸν τραπέζ' Κομοτ. Τὴν πιτρούκλα δὲ μπουροῦσαν νὰ τὴν ἀναμίξ' Ἀδριανούπ. Ἡ δ' λειά μ' εἶνι νὰ κουπανίζου λινάρ' ὅσου ποῦ δὲ δουρῶ ν' ἀνιμίζου τὰ χιρῆλλα μ' Λέσβ. Νὰ τοὺν ἔλιγαν νὰ τὴν δάρ' τὴν δέτρα ἴς τὰ χέρια, δὲ θὰ δουροῦσι νὰ τ'ν ἀνιμίζ' αὐτόθ. Ἀνάμιξε τον ψίχα Κοζ. || Παροιμ. "Αι-Γεώργ', βόηθα μι! — Ἀμ' ἀνέμιξι κι σὺ τὰ χέρια σ'! (ὅτι παρὰ τὴν ἐκ Θεοῦ προσδοκωμένην βοήθειαν ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐνεργοῦμεν. Πβ. ἀρχ. «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει») Μάδυτ. || Ἄσμ.

Ἀνέμιξι τὰ χέρια του, κόπ'καν κι οἱ ἀλυσίδες,

ἀνέμιξι τοὶ πλάτις του, ἔπισι τοὺ λιθάρι

Κομοτ. Συνών. ἀναδεύω Α 2, κουνῶ, σαλεύω. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. σείομαι, μετακινῶμαι ὀλίγον τι,

κινῶμαι, σαλεύομαι Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Εὐβ.(Κύμ.) Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Καλαμ. Κομοτ. Μάδυτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.(Πάμφιλ. Πλομάρ. κ. ἄ.) Μακεδ.(Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Γέρμ.) Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σκῦρ. Σύμ. κ. ἄ.: Κάτ' ἀναμίξ' ἰκεῖ (ἐπὶ ἐρπετοῦ) Καστορ. Τὰ χόρτα ἀναμίξ'ν αὐτόθ. Δὲν ἀναμίζου ἀπονδῶ (συνών. φρ. δὲν τὸ κουνῶ ἀπεδῶ) Βελβ. Ἐν ἀναμίσσει Κύμ. Ἀναμίγεται σὰ σκουλήκι Γερμ. Μὴν ἀνεμίζεσαι π' τὸν τόπο σ' Ἀρτάκ. Πάνορμ. Δὲν ἀναμίζιτι π' τοὺν τόπον Κοζ. Μὴν ἀνιμίζισι σὰ σκ'λήρ' Πάμφιλ. Τ' ἄλονγου ἀναμίζουνταν (μόλις ἐκινεῖτο) Ἀδριανούπ. Ἡ ῥ'ναῖκα μὴτ' ἀνιμίζιτι καθόλου Λέσβ. Μήτ' ἀνιμίζ' σ' ἀπ' τοὺν δόπον τ'ς, θάρεις ποῦς ἦταν καρφονμέν' πὰ ἴς τὴν καρῆγλα αὐτόθ. Ἀνεμίζουνταν ἡ γῆ θαροῦσες ἀπ' τοῖς κανονῆς Μυριόφ. Ἀς σ'κωθοῦ ἴγῶ ν' ἀνεμίζωμαι λίγο τσαὶ μὲ φτάνει τοῦτο Σκῦρ. Ἀνιμίσου! (κουνήσου!) Ἰμβρ. Ἀνιμίζοῦτι! (κουνήθητε!) Κυδων. || Φρ. Ἀπ' τοὺν τόπον τ' δὲν ἀναμίζιτι (ἐπὶ ραθύμου καὶ ὀκνηροῦ) Ἀδριανούπ. ἴνεμίστου ἀπομπρός μου! (γκρεμίσου!) Σύμ. || Αἰνιγμ. Σιδούκα ἴπουπάνον, σιδούκα ἴπουκάτον τσι καταμισῇ ἀνιμίζ' (ἡ χελώνη. σιδούκα = σεντούκα) Λέσβ. || Παροιμ. Βόθα Παναγιά! — Μ' ἀνέμ'ζε τσαὶ σὺ! (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀνωτ.) Σκῦρ.

ἀνάμικρος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. μικρός.

Ὁ μικρὸς πως, ὁ μετρίου μεγέθους ἐνθ' ἀν.: Ἀνάμικρα λιθάρι - ξύλα κττ. Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Ἐήντα καράβια ἀρμένιζαν τὰ ἔήντα ἀράδ' ἀράδα

κ' ἕνα καράβ' ἀνάμικρο, μικρότερο ἀπὸ τ' ἄλλα,

ἔήντα κουπιὰ τὴ μὴ μερὰ κι ἄλλα ἔήντα τὴν ἄλλη

Κυνουρ. Πβ. ἀνάκοντος.

***ἀναμιλῶ**, ἴνεμιλῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ἀναφέρω, ἐπαναλαμβάνω: Ἄσμ.

Σ τὸν ὕπνον μου παραμιλῶ, ἴς τὸν ὕπνον μου φωνάζω καὶ τ' ὄνομά σου ἴνεμιλῶ κι ὅλο καὶ ἴνεστενάζω.

ἀναμμα τό, κοιν. καὶ Τσακων. ἀναμ-μα Ἰκαρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀναμμα = πᾶν τὸ ἀνημμένον, φλεγόμενη ὕλη.

1) Τὸ νὰ ἀνάπτῃ τις κοιν. καὶ Τσακων.: Σπίρτα γι' ἀναμμα. Τὸ ἀναμμα τῆς λάμπας - τοῦ λυχναριοῦ - τοῦ φούρου - τῆς φωτιᾶς κοιν. Φέρε καλίζα γι' ἀναμμα (καλίζα = ξυλάρια) Τσακων. β) Μεταφ. ἐκδήλωσις εἰς ἀνώτατον βαθμὸν καταστάσεώς τινος σύνθηθ.: Τὸ ἀναμμα τοῦ καβγᾶ - τοῦ πυρετοῦ κττ. σύνθηθ. Τὸ ἀναμμα τῆς ὀργῆς ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 87. Τὸ ἀναμμα τοῦ τρικυμοῦ (τῆς καταιγίδος) ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,140. 2) Πυρετὸς Νάξ.(Γαλανᾶδ.): Ἀναμμα ἔχει τὸ παιδί μου. 3) Ἡ ζύμωσις ἡ σῆψις ὀργανικῶν οὐσιῶν συνήθως συσσωρευμένων, ἐστοιβαγμένων καὶ μὴ ἀερίζομένων κοιν.: Τὸ ἀναμμα τοῦ μπακαλιάρου - τοῦ σιταριοῦ - τοῦ τυριοῦ κττ. 4) Φρύγανον ἡ ξυλάριον χρησιμεῖον ὡς ἔναυσμα, συνήθως κατὰ πληθ. Ἰκαρ. Τσακων. — Λεξ. Δημητρ.: Μὲ βρεμένα ἀνάμματα δὲν ἀνάβεται φωτιά Λεξ. Δημητρ. Φέρε μέσα ἀνάμματα νὰ ἴχουμε αὔριο ποῦ θὰ βρέχη στεγνὰ Ἰκαρ. Συνών. ἀνάκαμα 1 β, ἀνακάρωμα 1, προσάναμμα, προσαψίδι.

ἀναμμάρα ἡ, Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. (Νάουσα.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

